

عنوان مقاله:

دموکراسی و ثبات سیاسی

محل انتشار:

مجله مسائل اجتماعی ایران، دوره 6، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

حسین احمدی - استادیار دانشگاه فرهنگیان

سعید معیدفر - دانشیار دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

جامعه‌شناسان سیاسی در دهه اخیر به رابطه نوع نظام‌های سیاسی و میزان ثبات نظام توجه ویژه‌ای داشته‌اند. نظریه‌های موجود را می‌توان به سه گروه تقسیم کرد: نظریه ثبات دموکراتیک، که معتقد است حاکمیت دموکراتیک نوعا واجد ثبات بیشتری است و هرچه میزان دموکراسی افزایش یابد میزان ثبات نیز افزایش می‌یابد. نظریه ثبات غیردموکراتیک یا اقتدارگر، برخلاف نظریه قبلی، معتقد است هرچه میزان اقتدارگرایی افزایش یابد میزان ثبات سیاسی نیز افزایش می‌یابد. سرانجام نظریه ثبات تلفیقی معتقد است برای رسیدن به حد بالای ثبات سیاسی ترکیبی از ویژگی‌های دو نوع رژیم لازم است. این مقاله براساس نظریه ثبات دموکراتیک به آزمون هریک از سه دیدگاه پیش‌گفته می‌پردازد. نویسندگان مقاله معتقدند دموکراسیها با توجه به ویژگی‌های خود مستعد ثبات سیاسی بیشتری هستند. روش تحقیق تحلیل تطبیقی کمی داده‌های بین‌کشوری است. فرضیهها براساس داده‌هایی که سازمان‌های بین‌المللی در سالهای ۱۹۹۶ تا ۲۰۰۹ میلادی در بین ۱۸۲ کشور گزارش کرده‌اند آزمون شده‌اند. نمونه برابر جامعه بوده است، بنابراین مشخصکردن حجم و شیوه نمونه‌برداری لازم نبوده است. یافته‌ها به‌طورکلی دیدگاه ثبات دموکراتیک را تایید میکنند ولی در درون دموکراسی نظام‌هایی ثبات بیشتری دارند که از نوعی دموکراسی تلفیقی برخوردارند. پساز نظام‌های تلفیقی، موناشریها، نظام‌های دموکراتیک پارلمانی، اقتدارگرای تک‌حزبی، ریاستی و نظامی در رتبه‌های بعدی ثبات سیاسی قرار می‌گیرند. تاثیر حاکمیت قانون به‌منزله متغیر مداخله‌گر در رابطه بین دموکراسی و ثبات سیاسی تایید شد، ولی نقش متغیر مداخله‌گر کارآمدی اقتصادی دولت به تایید نرسید.

کلمات کلیدی:

دموکراسی، اقتدارگرایی، اقتدار تلفیقی، ثبات سیاسی، داده‌های بین‌کشوری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1190299>

